

РЕШЕНИЕ

№ 298

гр. Шумен, 11.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ I, в публично заседание на четиринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мирослав Г. М.

Членове: Ралица Ив. Хаджииванова
Петранка Б. П.а

при участието на секретаря Даниела Ст. Андонова
като разгледа докладваното от Петранка Б. П.а Въззивно гражданско дело № 20233600500421 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 538, ал. 2 във вр. с чл. 278 от ГПК във вр. с чл. 127, ал. 1 от СК.

С Решение №497/23.06.2023 г., постановено по гр. д. №291/2023 г. в производство по чл. 250 от ГПК (по естеството си частичен отказ за утвърждаване на споразумението по чл. 127, ал. 1 от СК в частта, с която майката се задължава да заплаща месечна издръжка за всяко от двете деца в размер на по 200 лв. за всяко от тях, чрез техния баща и законен представител) ШРС е оставил без уважение молбата на молителя Д. Ц. М. за допълване на Решение №288/21.04.2023 г. по гр.д. №291/2023 г. по описа на РС – Шумен в посочената част.

Недоволен от постановеното решение останал молителя М., който в депозираната жалба твърди, че обжалваното решение е незаконосъобразно и неправилно. Излага се, че въпреки представеното споразумение и личното му потвърждаване от страните в открито с.з., ШРС не е включил в съдебния акт текста от споразумението в частта, която урежда съгласието на страните, че издръжката за всяко от двете деца е в размер на по 440 лв., като предвид постигнатото съгласие за режима на личен контакт и времето, което ще прекарват децата с всеки от родителите, дължимата издръжка ще бъде заплащана от родителите – майката ще заплаща месечна издръжка за двете деца чрез техния баща в размер от по 200 лв. Моли атакуваното решение да бъде отменено и постановено друго, с което да бъде уважена молбата.

Шуменският окръжен, предвид изложеното в жалбата, доказателствата по делото и приложимия закон, намира следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, при наличие на правен интерес, поради което се явява процесуално допустима.

В законния срок не е постъпил отговор.

Шуменският окръжен съд, след като обсъди доводите, изложени в жалбата и прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Гр. д. №291/2023 г. по описа на ШРС е образувано въз основа на молба с правно основание чл. 127, ал. 2 от СК, депозирана от Р. Е. С. против Д. Ц. М.. По делото е прието за безспорно установено и ненуждаещо се от доказване, че страните са живели на съпругески начала до септември 2021 г., както и че от съвместното си съжителство имат две малолетни деца Н.Д. М. и К.Д. М.. В хода на производството страните са постигнали съгласие относно предоставяне упражняването на родителските права, местожiveенето, режима на лични отношения и размера на издръжка относно малолетните деца, което обективирали в депозирано споразумение, поради което производството било преобразувано от исково по реда на чл. 127, ал. 2 от СК в охранително по реда на чл. 127, ал. 1 от СК.

С Решение №288/21.04.2023 г. по гр.д. №291/2023 г. ШРС утвърдил постигнатото споразумение в частта, с която упражняването на родителските права върху малолетните деца се предоставя на майката и се определя адрес на местожiveенето им в гр. Шумен, ул. „.....“ 86, ет. 1, ап.1, договорения режим на лични контакти на бащата с малолетните деца, и осъдил бащата да заплаща в полза на малолетните деца чрез тяхната майка месечна издръжка в размер на по 220 лв. за всяко дете, считано от влизане в сила на решението.

С молба от 26.04.2023 г. молителят Д. М. поискал на основание чл. 250 от ГПК допълване на постановеното решение с частта от споразумението по т. 2, с която страните приемат, че всеки от родителите дължи издръжка на непълнолетните си деца и че издръжката за всяко от децата е в размер на 440 лв., като майката се задължава да заплаща месечна издръжка за всяко от двете деца чрез техния баща в размер на по 200 лв. месечно за всяко от тях от датата на влизане в сила на съдебния акт. В проведеното съдебно заседание на 19.06.2023 г. молителите изявили желание споразумението да остане във варианта, в който са се споразумели.

С обжалваното решение ШРС е оставил без уважение молбата на молителя за допълване на решението с посочената част от споразумението. Изложил е мотиви, че страните се договорили, че необходимите средства за издръжка на всяко едно от децата е в размер на по 440 лв. Приел е, че правото на издръжка принадлежи на детето, а не на родителя, комуто са предоставени за упражняване родителските права, независимо че се упражняват чрез него, като на още по-малко основание било допустимо да се присъжда издръжка на другия родител за това, че ще полага грижи за детето по време на определения режим на лични контакти. Обстоятелството, че бащата се е задължил да прекарва 40% от

времето с децата, поради което през този период от време майката дължи издръжка на всяко от тях чрез бащата в размер на 200 лв., като условие за подписване на споразумение за доброволно уреждане на спорните отношения, приел, че противоречи на принципа, че задължението за издръжка на ненавършилите пълнолетие деца има безусловен характер. В заключение ШРС приел, че споразумението в частта, с която майката се задължава да заплаща месечна издръжка за всяко от двете деца в размер на по 200 лв. чрез техния баща заобикаля закона, тъй като разликата от 20 лв. фактически дължима от бащата месечна издръжка за всяко дете, е под предвидения в разпоредбата на чл. 142, ал. 2 СК размер.

В съдебно заседание пред въззивния съд молителят Д. Ц. поддържа жалбата. Молителката Р. С., чрез процесуалния си представител, излага становище, че постановеното решение е в интерес на децата и моли да бъде потвърдено.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните изводи:

В производството по утвърждаване на споразумение относно родителските права съдът се ръководи изцяло от интересите на детето. Ако споразумението не урежда всички въпроси относно родителските права (местоживее, упражняване на родителски права, режим на личен контакт с детето и издръжка), не отговаря на нуждите на детето и не обезпечава възможността му за пълноценно общуване с родителя, който не упражнява родителските права, съдът следва да откаже утвърждаването му.

С процесното споразумение родителите са постигнали съгласие, че упражняването на родителските права по отношение на малолетните деца се предоставя на майката, при която се определя и местоживее на децата, уговорили са разширен режим на лични отношения на бащата с двете деца. Приели са, че издръжката за всяко от двете деца е в размер на по 440 лв. месечно, като предвид постигнатото съгласие за режима на личен контакт и времето, което ще прекарват децата с всеки от родителите, се съгласили дължимата издръжка да бъде заплащана от родителите, както следва: Майката да заплаща месечна издръжка за двете малолетни деца чрез техния баща и законен представител в размер на по 200 лв. за всяко от тях месечно от датата на влизане в сила на съдебния акт, с падеж последно число на месеца, за който се дължи, ведно със законната лихва за всяка закъсняла вноска до настъпване на обстоятелства за изменение или погасяващи това задължение, а бащата да заплаща месечна издръжка за двете малолетни деца чрез тяхната майка и законен представител в размер на по 220 лв. за всяко от тях месечно от датата на влизане в сила на съдебния акт, с падеж последно число на месеца, за който се дължи, ведно със законната лихва за всяка закъсняла вноска до настъпване на обстоятелства за изменение или погасяващи това задължение. В споразумението са включени и други незадължителни уговорки.

Съдът намира, че подписаното лично от страните и поддържано пред първоинстанционния съд споразумение в частта, с която са постигнали съгласие майката (на която е предоставено упражняването на родителските права) да заплаща месечна издръжка за двете малолетни деца чрез техния баща и законен представител в размер на по 200 лв. за всяко от тях месечно от датата на влизане в сила на съдебния акт, с падеж последно число на месеца, за който се дължи, ведно със законната лихва за всяка закъсняла вноска до

настъпване на обстоятелства за изменение или погасяващи това задължение, е незаконосъобразно и не е съобразено с най-добрия интерес на децата, поради което е пречка да бъде утвърдено от съда. Несъответстващо на закона е разбирането на жалбоподателя, че тъй като страните договорили режим на лични контакти с децата, при който близо половината от времето децата ще се отглеждат от бащата, а другата половина от майката и в този смисъл издръжка дължал всеки родител. По аргумент от чл. 125, ал. 1 от СК задължението за издръжка е общо на двамата родители и произтича от общото им задължение да се грижат за децата си, поради което в съответствие със закона молителите са определили общия размер на необходимата на всяко от децата издръжка. При разпределяне на тази издръжка обаче следва да се има предвид, че децата ще живеят при майката и същата ще полага ежедневни грижи за тях. Доводът, че родителите са постигнали съгласие режимът на лични контакти с бащата да е по-продължителен (приблизително около 100 дни годишно) не е основание да се игнорира обстоятелството, че през значително по-голямата част от годината майката ще полага непосредствените грижи за отглеждането на децата. В конкретния случай, дори да се приеме, че е допустимо подобно задължаване на родителя, упражняващ родителските права, да заплаща на децата издръжка чрез другия родител, неупражняващ родителските права, при преценката на уговорения график за лични контакти на бащата с децата, се установява, че самите страни са дали превес на задълженията за непосредствените грижи по отношение на децата на майката и при заплащане от нейна страна на по 200 лв. издръжка от общия размер от 440 лв. фактически не се отчита тази по-голямата ангажираност на майката с непосредствените ежедневни грижи за децата. В тази част споразумението не съответства на интересите на децата, тъй като уговорения с него размер на издръжката, дължим от майката, влиза в противоречие с норма, която е установена в интерес на децата и имаща повелителен характер, за чието съблюдаване съдът следи служебно, а именно - чл. 142, ал. 2 СК. Настоящия състав напълно споделя извода на първоинстанционния съд, че след като майката се задължава да заплаща издръжка на всяко от децата в размер на по 200 лв., чрез техния баща, се заобикаля императивното изискване на закона, тъй като разликата от 20 лв. фактически дължима от бащата, е под $\frac{1}{4}$ от размера на минималната работна заплата. С оглед на това, настоящият състав намира, че споразумението в посочената част противоречи на закона и не е в интерес на децата, поради което в тази част не следва да се утвърждава от съда.

Само при постигнато споразумение за съвместно упражняване на родителските права от двамата родители, би могло да се определи дължима издръжка от двамата родители, какъвто не е настоящия случай.

Предвид изложеното съдът намира, че решението на първоинстанционния съд (по естеството си частичен отказ за утвърждаване на споразумението по чл. 127, ал. 1 от СК в частта, с която майката се задължава да заплаща месечна издръжка за всяко от двете деца в размер на по 200 лв. за всяко от тях, чрез техния баща и законен представител) следва да бъде потвърдено.

Водим от горното и на основание чл. 272 от ГПК и чл. 127, ал. 1 от СК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №497/23.06.2023 г., постановено по гр.д. №291/2023 г. по описа на Районен съд – Шумен.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____